ANUL IX No. 1075 | 6 PAGINI 6 LEI | Miercuri 29 Iunie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an .... LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

CRONICA

Mina de aur

Evident, deşi acum în preajma alegerilor chestiunea ar fi de extremă actualitate, nu este vorba de mina de aur a domnului Maniu.

Tot aşa cum nu este vorba de unul din cele mai româneşti aspecte ale sportului, nesecată mină de aur pentru o parte din cei cari îl practică, sau îl patronează numai.

Este vorba de comedia bulgărească cu acest titlu, a lui Costoff, pe care «Teatrul Naţional» s'a căznit acum un an să şi-o înscrie în repertoriu. Toate eforturile însă, împinse până la adevărate devastări de bilete de favoare ale direcţiei Naţionalului, s'au lovit de îndărătnicia celor 14 spectatori — victime ale numitului Costoff — cari fie că n'au priceput subtilitatea spiritului bulgăresc, fie că nu l-au apreciat la valoarea lui justă, au impus scoaterea piesei după afiş, în mai puţin de 3 reprezentaţii.

Teatrul deci, n'a putut să înnoade o continuitate oricât de pestriţă a prieteniei româno-bulgare.

Cei 14 spectatori ai celor 3 reprezentaţii cu «Mina de aur», — 4 spectatori de reprezentaţie plus 2 cronicari dramatici la premieră — nereuşind să fie contaminaţi de râsul (obligatoriu zgomotos) al plasatorilor şi nevoind, pentru o cât de câtă colaborare cu autorul, să se gâdile.

Ceeace n'a reuşit teatrul însă, a realizat sportul.

Şi astfel, o dată pe an cel puţin, reprezentativele naţionale de football ale celor două ţări se războesc, cu o prietenie din ce în ce mai cordială.

(Vezi cazul recent dela Belgrad al pălmuirii lui Bürger de către un jucător bulgar. Tandreţea aceluiaş jucător care şi-a proptit piciorul în gâtul lui Steinbach, etc., etc.).

Din punct de vedere foot-ballistic, Bulgaria n'a însemnat niciodată mare lucru.

De aceia, după toate victoriile pe cari le-am obţinut asupra ei, nu ne-am înfierbântat. Şi n'am lăsat să scape decât pe ici pe colo un adjectiv mai sonor, sau o părticică din mândria cu care gâtlejurile oficiale răguşeau asurzind lumea:

— «Am învins Bulgaria! Am învins Bulgaria!»

România a fost întotdeauna mare favorită în matchurile cu Bulgaria.

Şi de fiecare dată a câştigat la diferenţe apreciabile, chiar când a jucat, ca în 1927, cu două echipe în aceiaş zi: la Constantinopol (prin Chinezul) contra Turciei şi la Bucureşti contra Bulgariei.

Şi totuşi, anul trecut am reuşit miracolul de a prilejui Bulgarilor prima victorie internaţională, lăsându-ne învinşi la Sofia cu 5—3.

— «Un accident!» au spus cei mai mulţi.

Şi furaţi de succesele noastre imediate, contra Jugoslaviei, contra Cehoslovaciei, a Poloniei şi Austriei, au eliminat capotarea dela Sofia, din agenda poliţelor restante. Franţa, Ungaria şi Italia fiind mai aproape de «standardul» football-ului românesc şi de îngâmfarea la care ne dădeau drept performanţele, decât o revanşe oarecare cu Bulgaria.

Ori, iată că un nou accident în matchul de acum câteva zile cu Bulgaria, la numai o săptămână după victoria contra Franţei, dovedeşte că uneori — şi mai ales cu vecinii dela Sud — accidentele se confirmă.

Nu ştiu ce scuze se vor invoca.

Fiindcă de astă dată cel puţin, sper că vom respecta o modestie oricât de aproximativă, şi nu vom privi a doua victorie a Bulgariei asupra noastră, cu zâmbetul aceleiaş superiorităţi intangibile de acum un an.

Dar fie că scuzele acestea vor bâlbâi aceeaşi poveste a incertitudinei balonului, fie că ne vom baricada în spatele oboselei unei călătorii de câteva ore sau vom admite însfârşit explicaţia rezonanţei particulare a numelor echipierilor noştri, un lucru e cert.

Pentru palmaresul sterp de victorii internaţionale al Bulgariei, matchurile cu România sunt o admirabilă mină de aur.

— Ceva mai productivă decât aceia a lui Costoff, la Bucureşti.

Şi în orice caz infinit mai greu de suportat de prestigiul nostru sportiv când pe culmi când în hopurile unor leşinuri penibile.

GEORGE FULGA

Box

Rolul managerului

DE LEON SÉE

In profesiunea unui manager de box ca în toate celelalte ocupaţiuni, se aplică vechiul adagiu: **Ştie mult acela care ştie destul pentru a-şi da seama că nu ştie nimica.** După treizeci de ani de experienţă ca manager de box în lumea întreagă, în Europa, în America, în Australia, în Noua Zeelandă, în Asia şi în Africa, am ajuns la concluzia că trebuese cel puţin cinci ani pentru a face un boxeur şi [illegible] aproape pe douăzeci pentru a face un manager demn de acest nume.

Spun, ca bun cunoscător, cinci ani pentru un boxer şi douăzeci pentru un manager.

Am fost managerul a tot felul de boxeuri, albi şi negri, grei şi semi-grei, maleabili şi recalcitranţi, dar niciunul n'a ajuns la apogeu înainte de această perioadă. Insuşi Carnera, cu care am început să lucrez de acum trei ani, este încă aproape un novice, cu toate că a învăţat mult în ultimii doi ani.

Dar mai are un drum lung de parcurs înainte de a atinge forma cea mai bună. Trebuie încă bine antrenat.

Intre un boxeur şi un manager este următoarea diferenţă: pe când un boxeur, după cinci ani, nu mai progresează, managerul continuă să se perfecţioneze chiar după douăzeci şi treizeci de ani de experienţă şi va continua să se perfecţioneze, dacă este priceput, până când va simţi că nu mai poate să muncească.

Toată lumea cunoaşte calităţile necesare pentru a fi un bun boxeur: curaj, viteză, inteligenţă şi rezistenţă. Dar puţini cunosc varietatea calităţilor pe cari trebue să le aibe un manager. Trebue să fie ca un tată sau ca o mamă pentru fiecare boxeur pe care îl are în grija sa; şi doar sunt tipuri nenumărate.

Luaţi ca exemplu boxeurii de culoare ca Jack Johnson, al cărui manager am fost mult timp. Sunt copii mari şi, ca atare, sunt cu capul tare; nu se poate conta pe dânşii; sunt uneori încăpăţânaţi şi energici, deseori neştiutori şi superstiţioşi. Sunt mai ales superstiţioşi, aceşti boxeuri negri. Am văzut pe unii refuzând matchul, pentrucă li se dăduseră valize de o culoare pe care n'o puteau suferi. Mulţi se urcau pe ring deprimaţi, preocupaţi, şi pe jumătate învinşi înainte de luptă, pentrucă văzuseră o pisică neagră pe drumul spre sală. Unii chiar, refuzau categoric să boxeze când vedeau unul din animalele acestea. Unii dintre ei mă înebuneau cu superstiţiile lor, ca de exemplu cu veşnica întrebare: ce mănuşi trebuie să pue întâiu: pentru a evita ghinionul.

(Urmare în numărul viitor)

Cupa Balcanică

România-Grecia 3-0 (3-0)

După duşul unui insucces în faţa Bulgariei, telefonul ne-a transmis eri satisfacţia unei victorii.

România a învins Grecia cu 3-0.

Clasa noastră şi-a dovedit deci din nou superioritatea şi deşi cu o echipă care nu reprezintă cea mai bună formaţie — nici ca individualităţi, nici ca formă — am surclasat un adversar care a dovedit întotdeauna că ştie să joace.

Matchul cu Bulgaria rămâne prin urmare un accident. Şi stupid şi penibil. Dar nimic mai mult decât un accident, care ne va impune în viitor prudenţa necesară în întâlnirile cu Bulgaria şi sub scutul căreia nu vom mai avea ocazia să înregistrăm rezultate ca cel de acum câteva zile.

Echipa noastră n'a făcut totuşi un joc entuziasmant. Mai ales în repriza a doua când superioară în câmp, nu şi-a concretizat superioritatea prin nici un punct.

Faptul însă că linia noastră de înaintare a avut un aspect pestriţ, în compunerea a 5 oameni cari activau pentru prima oară împreună, explică lipsa aceasta de eficacitate.. Ca şi ocaziile — aşa cum ne-a relatat trimisul nostru special — extrem de dese în cari aproape singuri în faţa porţii, înaintaşii noştri se încurcau ne ştiind cum să mai strecoare balonul.

In orice caz, rezultatul este bun. Şi în concordanţă cu şansele noastre normale.

Ceeace trebue subliniat însă, neapărat, după această a doua zi a «Cupei balcanice» este adversitatea spectatorilor cari la nici un moment n'au avut un singur cuvânt de îndemn pentru România.

Atât Dumineca trecută cât şi eri, adversarii noştrii bucurându-se de cea mai entuziastă înţelegere.

Pentru postulatele ospitalităţii în general atitudinea este extrem de parţială. O transmitem spectatorilor români ca simplu titlu de curiozitate.

FOOTBALL

Cine organizează competiţia Balcanilor în 1933

Dificultăţile României. — Refuzul Greciei — Cupa Balcanilor în primejdie ?

(DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL)

BELGRAD 28. — In toiul desfăşurărei unei importante conferinţe care se va ţine la sfârşitul săptămânei, e cazul ca în lumina unei anchete întreprinse printre delegaţi, să fixăm perspectivele unui viitor foarte apropiat.

Cine organizează în 1933? Iată o întrebare la care se poate răspunde în două feluri. Oficial organizează România. Adică în conformitate cu protocolul dela Atena, Bucureştii trebuie să găzduiască ediţia 1933 a probei balcanice.

In particular însă, s'au angajat pertractări ca ordinea să fie schimbată.

DIFICULTAŢILE ROMANIEI

Abia aci am văzut că în situaţia actuală a terenurilor bucureştene, nu ne putem gândi la o organizare reuşită a probei balcanice. Dacă nu se amenajează O. N. E. F.-ul sau terenul dela Şosea, nu se poate găzdui o competiţie ca aceia care se desfăşoară în prezent aci.

Aceasta fiind situaţia, delegatul României, a angajat tratative ca România, să nu fie nevoită să organizeze în 1933.

GRECII REFUZA

Primele propuneri ale României, s'au îndreptat către greci, cari la conferinţa dela Atena au manifestat dorinţa să organizeze după Jugoslavia. Reprezentanţii Federaţiei elene au refuzat însă. Refuzul lor are un substrat financiar.

Căderea extraordinară a drahmei, face imposibilă găzduirea celor trei echipe balcanice.

Grecii nu sunt convinşi că în 1934, când le vine rândul conform protocolului dela Atena. vor avea posibilităţile financiare necesare organizării.

CUPA IN PRIMEJDIE?

Grecii refuzând, jugoslavii, la fel, românii în imposibilitate, nu rămâne decât ca bulgarii să salveze situaţia.

Dacă nici lucrul acesta nu se va produce, Cupa Balcanilor va fi în primejdie. Şi atunci- România va trebui să facă toate eforturile ca să organizeze totuşi.

In nici un caz răspunsul oficial al României nu va fi categoric. Delegatul nostru va cere termen până la 1 Ianuarie 1933, când va trebui să dea un răspuns definitiv.

In cazul când România, va prelua organizarea, se va realiza între 1 şi 10 Iunie.

AVIAŢIE

Activitatea unui om de ispravă

Rareori o curmare de activitate la o instituţie poate fi mai regretabilă decât retragerea generalului G. Rujinsky, dela conducerea Aviaţiei civile.

Progresul navigaţiunei aeriene la noi în ţară, realizat prin trudnice şi repetate eforturi, se confundă cu energia, tactul, delicateţea şi mărinimia acestui brav ostaş, bun administrator şi mai presus de toate, om de largă înţelegere.

Generalului Rujinsky i se datorează crearea tuturor aeroporturilor şi aerogărilor din ţară, precum şi reglementarea traficului de aviaţie comercială. Graţie perseverenţei sale nestrămutate, aviaţia civilă a devenit, în câţiva ani, o instituţie prosperă şi utilă ţării.

Urăm urmaşului d-lui general Rujinsky în importanta funcţie directivă, d. Cantacuzino Paşcanu, să depună aceiaşi osârdie inteligentă şi maleabilitate în conducerea Aviaţiei Civile ca abilul său predecesor.

G.

LA ORDINEA ZILEI

Dece ne-au invins bulgarii ?

Un fapt consumat: *Bulgaria a învins România.* Rezultatul era de necrezut. Cei ce-l auzeau pentru prima oară, îl primeau cu un zâmbet şi cu exclamaţia: „*Nu se poate*".

Sportsmenii, cei mai la curent cu mişcarea footballistică, îşi exprimau vizibil nedumerirea şi cu cât căutau să găsească o explicaţiune, cu atât se cufundau. într'un imbroglio de nepătruns.

Totuş e adevărat; Bulgaria cu cel mai net scor în football, 2-0, a învins România.

Nedumerirea creştea mai au seamă, că. în ultimul timp, învinsesem Franţa cu 6-3, într'un match, unde la un moment dat am avut o superioritate netă. Iar Franţa la rândul său, bătuse Bulgaria cu 5-3, la ea acasă.

Atunci şi mai mare încurcătură.

In mintea unora — mai sunt mulţi de opinia noastră — înfrângerea suferită de echipa României, ia proporţiile unui adevărat dezastru.

Trebuesc găsite explicaţii, trebueşte găsit un ţap ispăşitor, care să dea noi speranţe pentru viitor.

Ei bine, de data aceasta. după modesta noastră părere, nu este nici un vinovat. Comisiunii de selecţie, organelor federale. nu li se poate aduce nici o acuzaţiune. Ei au lucrat în consensul tuturor, au avut aprobarea presei sportive, a opiniei publice.

Există totuş o cauză. *Aceasta este sistemul greşit întrebuinţat, premiza falsă dela care s'a plecat.*

S'a spus:

„Selecţionăm pe oricine, echipa României să fie tare, scopul nostru e să învingem. Cât mai mulţi, pe toţi şi să luăm, dacă va fi posibil, chiar campionatul mondial.... la Montevideo.

E frumos, e lăudabil. dar să cercetăm; *avem cu cine?* Apoi care a fost strădania noastră şi cu ce am contribuit, ca să ridicăm valoarea footballului românesc, spre a nutri speranţe?

Echipa noastră este cu adevărat naţională: Putem să sperăm la succese, cari să aibă răsunet?

După matchul „Franţa-România" am afirmat textual într'un grup de prieteni.

„Nu am fost mulţumit de factura jocului".

Pentru viitor nu putem trage nici un fel de linie. S'a scris, că ne vom putea măsura cu oarecari şanse de joc onorabil cu Italia, Spania, Germania. Elveţia.

Pe ce ne-am baza aceste pretenţiuni?

Că am bătut Grecia, Bulgaria şi câte odată Jugoslavia?!

Că echipa amatoare a Ungariei, ne-a dăruit un memorabil 4-0, la Budapesta?!

Că am bătut echipa amatoare a Austriei cu 4-1.

Că am obţinut, 6-3 asupra Franţei în România, după ce teamul învins jucase alte două matchuri şi sezonul de football se terminase acolo de mult?!

Pentru cei ce aveau noţiunea realităţii, valoarea echipei nu îi îndrituia să spere la victorii asupra unor ţări cu renume în football.

Mai era încă o meteahnă; echipa noastră naţională, avea marele defect de a fi numai *teritorială*, fără să fie şi *sufletească*. *Aceasta este adevărata explicaţie a înfrângerii suferite.* O confirmare e şi faptul că, cei doi români Albu şi Robe, au fost cei mai buni pe teren. Ii cunoaştem pe amândoi: sunt inferiori technic şi în adresă coechipierilor lor, direcţi. Au vibrat însă în ei, simţămintele naţionale.

Durerea unei înfrângeri a stindardului naţional, sub ale cărui culori jucau şi răsunetul ce urma să-l aibă aceasta în sufletele româneşti, i-au făcut să-şi încordeze muşchii.

Cu faţa crispată, s'au avântat necontenit în joc, luptând cu ultima energie, să împiedice un dezastru. Ce au făcut ceilalţi, e uşor de înţeles din comunicarea telefonică făcută de conducătorul echipei noastre şi care sună; *Bulgarii au meritat pe deplin victoria*".

Iată deci explicaţia înfrângerii

VIRGIL ECONOMU

(Continuarea în pagina III-a)

Actualităţi

Heuser a învins pe Alfara prin K. O.

La Valencia s'a disputat matchul pentru titlul european la cat. semigrea, între germanul Heuser şi spaniolul Martinez de Alfara. Spectatorii cari au asistat în număr foarte mare, au fost decepţionaţi de partidă şi mai ales de protejatul lor, deoarece, după câţiva pumni bine plasaţi de Heuser în prima repriză, Alfara s'a prăbuşit şi declarat învins prin knock-out.

Heuser a fost astfel declarat campion al Europei la categoria semigrea.

Un film edificator

In Statele Unite a început rularea filmului sonor luat în matchul pentru titlul mondial, între Sharkey şi Schmelling. Fazele sunt foarte precis redate şi primii spectatori cari au vizionat acest film au ajuns la concluzia că matchul a fost câştigat de Schmelling iar nu Sharkey.

De altfel, tot astfel a declarat şi Tunney, imediat după match.

Tamagnini a învins la puncte pe Brown

După matchul disputat la Paris cu Huat pe care a reuşit să-l învingă cu uşurinţă la puncte, Al. Brown, campionul lumii la cocoş a a acceptat un match cu italianul Tamagnini.

Acesta, printre alte victorii, numără şi una la puncte asupra lui Edwards, adversarul lui Stamate de Sâmbătă.

Lupta a avut loc la «Palatul Sporturilor» din Milano în faţa unei asistente enorme.

După relatările ziarelor italiene Tamagnini a învins graţie vitezei meritând pe deplin victoria.

Din cele zece reprize ale matchului Tamagnini ar fi câştigat 7 iar Brown numai 3.

Rezultatul este deadreptul senzaţional şi va da loc la variate comentarii în lumea boxului internaţional.

România va juca în 1933 contra Spaniei

BELGRAD, 28. — Eri şi astăzi s'au dus importante conciliabule cari privesc programul României în 1933.

La 30 Aprilie se joacă la Belgrad matchul Spania-Jugoslavia. România a făcut propuneri financiare serioase, ca turneul echipei Spaniei să fie prelungit.

E aproape cert că în 1933, la 7 Mai, Bucureştiul va găzdui matchul Spania-România.

Un nou record atletic

La Helsingfors, în cadrul unui mare meeting atletic, Matti Jarvinen a doborât recordul mondial la aruncarea suliţei stabilind 74 m. 02.